

Arrest

nr. 51 898 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten 13 september 2010, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die *loco* advocaat D. DUPUIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart tevens op 18 mei 2008 in het Rijk te zijn toegekomen.

Op 19 mei 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 augustus 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 september 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de voormelde beslissing.

Op 30 maart 2009 bevestigt de Raad de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2008 bij arrest nummer 25 403.

Op 30 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 29 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de voormelde aanvraag van 29 juni 2009, onontvankelijk. Dit is thans de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Reden(en): De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Dat in de geschreven aanvraag de betrokkene een identiteitsbewijs voorlegt. Dat uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Ganshoren op 01.06.2010 is gebleken dat betrokkene geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen. Dat het artikel 9ter van toepassing is op de in België verblijvende vreemdeling die in bezit is van een identiteitsdocument’, Dat dit een origineel identiteitsstuk dient te zijn blijkt bijvoorbeeld uit punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen, waaruit blijkt dat een woonstcontrole, uitgevoerd vooraleer het A.I. aan verzoeker af te leveren, slechts gunstig kan zijn waar de verzoeker ook in staat is zich te identificeren aan de hand van het originele identiteitsdocument. Dat op basis van voorliggende gegevens de aanvraag niet ontvankelijk kan worden verklaard.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Op 13 september 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-model B betekend. Dit is thans de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7 alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)”

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 13 september 2010 onontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht, met name op 30 april 2009. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker hiertegen een beroep heeft ingesteld en verzoeker betwist dit ook niet, waardoor kan worden aangenomen dat het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten definitief is geworden. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel van 30 april 2009 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 september 2010 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Bijgevolg is het beroep van verzoeker in zoverre het is ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 september 2010 onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerst en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“doordat

de bestreden beslissing niet of onvoldoende gemotiveerd is en niet getuigt van de nodige zorgvuldigheid door zich te gronden op « Dat uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Ganshoren op 01.06.2010 is gebleken dat betrokkene geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen »

en doordat verzoeker op 18.08.2010 uitgenodigd werd op de vreemdelingendienst van de gemeente Ganshoren teneinde er zich persoonlijk aan te melden voorzien van de uitnodiging en een bewijs van identiteit (stuk 2) terwijl slechts enkele dagen later, op 23.08.2010, reeds een brief gestuurd werd naar de raadsman van verzoeker waarin vermeld wordt dat een beslissing werd genomen (stuk 3); terwijl bij toepassing van de bovenvermelde bepalingen de bestuurshandelingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, met precisering van de feitelijke overwegingen en de overwegingen in rechte waarop de beslissing zich grondt; dat de motivatie daarenboven adequaat moet zijn; dat daarenboven de algemene beginselen van behoorlijk bestuur eisen dat de administratieve beslissingen van de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid getuigen; dat in casu verzoeker zijn aanvraag tot regularisatie gebaseerd op het artikel 9ter en ingediend op 29.06.2009 vergezeld van een kopie van zijn identiteitsdocumenten (stuk 4); dat tijdens de woonstcontrole dd 01.06.2010 hem geenszins gevraagd werd deze identiteitsdocumenten voor te leggen; dat hij echter bij schrijven dd. 18.08.2010 uitgenodigd werd op de vreemdelingendienst te Ganshoren; dat hij bijgevolg op 20.08.2010 zijn identiteitsdocumenten per fax opstuurde zoals blijkt uit de betekening van de bestreden beslissing: dat de bestreden beslissing reeds op 23.08.2010 genomen was zonder rekening te houden met het opsturen van deze documenten; dat bijgevolg geenszins met de nodige redelijkheid omgegaan werd alvorens deze beslissing te nemen en verzoeker de kans te geven zich te verantwoorden; dat het gebrek aan zorgvuldigheid hij het bestuderen van de zaak des te meer onaanvaardbaar is daar de gevolgen van de bestreden beslissing ernstig zijn, zijnde de regularisatieaanvraag om medische redenen van verzoeker wordt niet onderzocht; dat ten subsidiaire titel verzoeker verwijst naar het arrest 193/2009 dd 23.11.2009 van het Grondwettelijk Hof waaruit blijkt dat: “B.53. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument

dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48,4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen, zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”; dat uit het supra vermelde voldoende blijkt dat verzoeker weldegelijk zijn identiteit aanloonde. eerst bij het indienen van de aanvraag maar ook later door een identiteitsdocument op te sturen; dat verwerende partij bijgevolg de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt gezien zij niet met de nodige redelijkheid en zorgvuldigheid de situatie van verzoeker onderzocht; De bepalingen uiteengezet in het enig middel werden bijgevolg geschonden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, met name het feit dat uit de woonstcontrole is gebleken dat verzoeker geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen waardoor hij niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden. Ook een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt door verzoeker.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er vooreerst op dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. "

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarnaar verwezen in de bestreden beslissing, stelt in punt II, D. dat:

"Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontroleverslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden. "

Gelet op de samenlezing van de hierboven geciteerde wetgeving is de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel gunstig, dus onvankelijk indien de betrokkene bij een woonstcontrole zijn identiteit ook kan aantonen middels zijn origineel identiteitsdocument.

Eenzijds stelt verzoeker dat hem tijdens de woonstcontrole niet gevraagd werd identiteitsdocumenten voor te leggen.

Er moet vooreerst gewezen worden op het feit dat de verwerende partij op 12 maart 2010 aan de gemeente van Ganshoren de volgende instructies gaf:

"Kaderend in een door betrokkene bij onze diensten ingediend verzoek op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 verzoek ik u mij dringend mee te delen of voornoemde persoon nog steeds op het opgegeven adres verblijft.

Overeenkomstig punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen verzoek ik u in uw verslag uitdrukkelijk te vermelden of de betrokkene een origineel identiteitsdocument kon voorleggen. Uw verslag dient dan ook uitdrukkelijk te vermelden of de betrokkene zijn identiteit kon aantonen, d.m.v. welk document, en te vermelden of dit een origineel dan wel een kopie van dit document betreft. Gelieve de echtheid van dit document na te gaan."

Op 1 juni 2010 volgt een woonstcontrole door de politie van Ganshoren waarin werd vastgesteld dat verzoeker daadwerkelijk op het opgegeven adres woont en verder stelt de inspecteur van de politie vast: *“Mijnheer heeft geen paspoort of identiteitskaart, hij heeft alleen zijn bijlage 26 getoond.”*

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de politie tijdens de woonstcontrole van 1 juni 2010 niet heeft gevraagd naar een identiteitsdocument, gelet op de duidelijke instructies van de verwerende partij aan de gemeente Ganshoren en vermits uit de verklaringen van de lokale politie duidelijk blijkt dat verzoeker geen identiteitsdocumenten kon voorleggen, enkel een bijlage 26. Verder betwist verzoeker niet dat hij louter een bijlage 26 kon voorleggen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motivering op dit punt gebrekkig is.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van dit politieverslag van 1 juni 2010 vast te stellen dat verzoeker geen origineel identiteitdocument kon voorleggen.

Waar verzoeker stelt dat de beslissing genomen werd zonder dat hij de kans kreeg om zich te verantwoorden, kan hij niet worden gevolgd, nu uit de bovenstaande gegevens duidelijk blijkt dat verzoeker gevraagd werd om een origineel identiteitsdocument neer te leggen. Uit het voormelde verslag blijkt niet dat verzoeker enige verantwoording heeft gegeven voor het feit dat hij niet in het bezit was van zulk document, noch dat hij niet de kans heeft gekregen om zich te verantwoorden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij later in een fax van 20 augustus 2010 zijn origineel document heeft neergelegd en hij dienaangaande meent dat hij wel degelijk zijn identiteit aantoonde, verwijst de Raad wederom naar het punt II.D van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het feit dat verzoeker vóór dat de bestreden beslissing werd genomen een fax heeft gestuurd met zijn origineel identiteitsdocument geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Een fax kan niet gelijkgesteld worden met een origineel identiteitsdocument. Verzoekers aanvraag was reeds vergezeld van een kopie van zijn identiteitsdocument. De woonstcontrole had onder meer tot doel om na te gaan of verzoeker ook daadwerkelijk in het bezit was van het origineel identiteitsdocument waarvan hij reeds een afschrift had neergelegd. Dit bleek niet het geval te zijn en dit kan evenmin uit de fax worden afgeleid. Verzoeker kan evengoed terug een kopie van het bewuste identiteitsdocument hebben gefaxt. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker tot slot verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 23 november 2009 dient te worden vastgesteld dat in dit arrest uitdrukkelijk wordt gesteld: als bewijs van identiteit volstaat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie staat. *In casu* kan niet gesteld worden dat de waarachtigheid niet ter discussie staat aangezien de hele discussie erin bestaat dat verzoeker niet in staat is het origineel document te tonen waarvan hij een kopie heeft neergelegd. Verder wordt in dit arrest inderdaad gesteld dat een identiteitsdocument niet dient te worden neergelegd op voorwaarde dat de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. Verzoeker heeft zijn identiteit op geen enkele andere wijze aangetoond. Hij kan zich dan ook niet dienstig op dit arrest beroepen.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met alle relevante elementen, hij heeft deze correct beoordeeld en is op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit gekomen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met de fax die hij op 20 augustus 2010 heeft doorgestuurd. De bestreden beslissing werd genomen nadat de fax werd doorgestuurd. Dienaangaande dient te worden benadrukt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Uit voormelde bespreking is reeds gebleken dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de gefaxte identiteitsdocumenten niet gelijkgesteld kunnen worden met een origineel identiteitsdocument en aldus niet voldoende zijn om de identiteit van verzoeker op een zekere wijze te kunnen vaststellen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is niet geschonden en verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Waar verzoeker stelt dat de gevolgen van de bestreden beslissing ernstig zijn daar zijn regularisatieaanvraag om medische redenen niet zal onderzocht worden, wijst de Raad erop dat zo

verzoeker in het bezit is van een origineel identiteitsdocument hij steeds een nieuwe aanvraag kan indienen. Bovendien wijst de bestreden beslissing ook op het feit dat verzoeker zijn medische elementen kan laten gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus wordt wel aandacht geschonken aan de medische problemen van verzoeker.

Aangaande de aangevoerde schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar 'algemene beginselen van behoorlijk bestuur' zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de dit onderdeel niet als een ontvankelijk middel worden gezien.

In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker doelt op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Gelet op de bovenstaande uiteenzetting stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins heeft aangetoond dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en evenmin heeft aangetoond dat de bestreden beslissing niet gestoeld zou zijn op een correcte feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het enig middel van verzoeker is in zoverre al ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU